

til Sverig. For Resten er det et Spørgsmaal, om ikke Brevforsendelse er noget nemmere for Postvæsenet end den almindelige Brevforsendelse. Jeg skal bemærke, at Fastsættelsen af Pakkeposttaxter tør jeg ikke sige ster alene af rationelle Hensyn. Der maa her paa mange Punkter gjøre sig et Hensigtsmæssighedshensyn gjældende, thi Postinstitutionen har en vis universel Karakter; man staar i Forbindelse med og kan ikke være ganske uberørt af Forholdene i andre Lande, navnlig naar man er Medlem af Verdenspostforeningen. Der er derfor mange Ting, der se underlig ud, jeg skal f. Ex. nævne, at der tages 8 Øre for at besørge et Brev, og kun $\frac{1}{2}$ Øre for at besørge en Avis. Tro de ærede Herrer, at Postvæsenet har en tilsvarende mindre Uleilighed af at besørge Aviser? De Steder, hvor der holdes Blade i stort Omfang, holdes Landpostbudene stadig i Gang med Besørgelsen deraf, og denne Besørgelse sker i Virkeligheden til en Taxt, der er saa billig, at den ikke kan sammenlignes med nogen anden. Men Gud hjælpe den, der vilde røre ved den Pressetaxt! Jeg fremhæver blot dette for at vise de Herrer, at vi have i vor Postlov Bestemmelser om Forsendelser, som ere ganske anderledes urigtige, men som jeg, da de nu engang ere vedtagne, ikke har foreslaaet forandrede. Et Skjøn og et Hensigtsmæssighedshensyn maa nødvendig paa mange Punkter gjøre sig gjældende. Det ærede Medlem for Aalborg Amts Hæsbalgtreds (Tutein) vilde udregne den Formindskelse i Indtægt, som vilde optaa ved, at man nedsatte Taxten for Brevkort. Ja, det lader sig naturligvis for saa vidt udregne, naar man regner saaledes, at der vil blive en Del flere Brevkort og en tilsvarende Nedgang i Antallet af Breve, men saaledes tror jeg ikke, at det vil stille sig. Forjaavidt kan jeg give andre ærede Medlemmer Ret, som jeg tror, at Nedsættelsen vil have en meget betydelig Forøgelse af Brevkortene til Følge, som ikke i nogen synderlig Grad vil ske paa Brevantallets Beføstning. Hvorledes Forholdet vil stille sig med Hensyn til Brevkortspørgsmaalet i det praktiske Liv, om man vil modtage Brevkort i officielle Sendelser, og om man vil ynde at modtage dem i sin Familie, det bliver en Sag for sig. Et æret Medlem mente, at man vilde blive forstræffet i et Ministerium, naar man fik et Brevkort. Det tror jeg ikke. Man faar adskillige mærkelige Forsendelser i Ministeriet, Telegrammer og ogsaa Brevforsendelser, men man reflekterer dog paa dem, saa vidt det lader sig gjøre, saa jeg tror ikke, at det vil forbaase i et Ministerium, at en Brevforsendelse til det har Formen af Brevkort. Det ærede Medlem og

flere Andre ankede over den Øre, man vil have for Blanketter. Dette er foreslaaet af et rent Hensigtsmæssighedshensyn og med Statens Økonomi for Øie, thi det er en given Ting og er erfaringsmæssigt godtgjort andre Steder, at en stor Masse Papir gaar til Spilde, naar man udleverer disse Blanketter gratis. Det Punkt kunde jeg naturligvis aldrig gjøre til et Hovedpunkt i en Sag, men det er oplyst, at Forholdet er saaledes, og jeg tror derfor nok, at der er nogen Grund til at gaae ind paa den Bestemmelse. Det ærede Medlem mente, som det synes, at en mere ensartet Taxt for Pakker kunde være hensigtsmæssig. Det tror jeg ogsaa. Hvor man skal sætte Grændsen, hvorledes Taxten skal sættes, er imidlertid en Skjønssag. Men jeg skal bemærke, at medens det er helt naturligt for Postvæsenet at besørge smaa Pakker, og medens jeg tror, at Besørgelsen af disse altid maa være en Sjælsbesørgelse, thi der vilde ikke være ret Forstand deri, hvis man vilde sende smaa Pakker med Godstog pr. Jernbane eller med Dampstibsgods, saa tror jeg paa den anden Side, at en fornuftig Sortering maa føre til, at grovt Gods, store Pakker, med hvilke det ikke har Hast, forsendes ad Fragtveien, pr. Jernbane og Dampstib. Man bør derfor vistnok indrette sin Taxt i Retning af, at noget Saadant kan ske, og den Bestræbelse er ogsaa til Stede i Lovforslaget. Naar det ærede Medlem var udførlig inde paa Jernbaneforholdene, tror jeg ikke, at der i Debløkket er særlig Anledning for mig til at gaae ind derpaa. Jeg tror ikke, at Indenrigsministeren kan have særlig Skyld for, at Forholdene ere, som de ere, men jeg maa dog gjøre opmærksom paa, at naar man vil se paa Jernbaneindtægterne, paa Jernbanernes Overstud, kommer man vistnok til at erkjende, at man tjører for nogenlunde billige Taxter. Nu kan man sige, det er os ikke nok, vi ville have mere, Landbruget skal have det, og Andre skulle have det, men jeg spørger da: Vil man have det saaledes indrettet at Jernbanen skal give en Exportpræmie til, hvad der forsendes ad den? Thi det er egentlig derpaa, at Spørgsmaalet nærmest staar, om man skal tjøre til en saadan Taxt, at Jernbandedriften ikke kan svare Regning. Vi have et Exempel, som jeg tillod mig at fremhæve i Hjør, nemlig Esbjerg Havn. Denne Havn er anlagt for Lad mig sige et Par Millioner. Tallet kan jeg ikke med Sikkerhed nævne, men det er omtrent saaledes. Alle andre Havne maa selv forrente og amortisere Anlægsudgifterne, men det slaar vi for det Første en Streg over ved Esbjerg. Saa bliver det Spørgsmaal om Driftsudgifterne. Hvis nu